

indeholder tilstrækkelig mulighed for i almindelighed at sætte ind over for telefonchikanerne.

Det er således mit umiddelbare indtryk, at sagen fra Fyn som følge af dens omfang og karakter er enkeltstående, og jeg mener, at man af den grund skal være varsom med at foreslå ændringer i den eksisterende og på mange måder velfungerende lovgivning.

For nærmere at vurdere behovet for eventuelle initiativer på området vil jeg imidlertid anmode Politimesterforeningen om en udtalelse om de øvrige politikredses eventuelle erfaringer med sager af den karakter, som der er tale om i Assens.

Supplerende besvarelse af spørgsmål 29:

Justitsministeriet anførte i besvarelsen af 17. april 1998 af spørgsmål nr. 29, at det var ministeriets umiddelbare indtryk, at den konkrete sag om telefonchikanerne fra Fyn som følge af dens omfang og karakter er enkeltstående, og at man af den grund skal være varsom med at foreslå ændringer i den eksisterende og på mange måder velfungerende lovgivning.

Det fremgår ligeledes af besvarelsen, at ministeriet for nærmere at vurdere behovet for eventuelle initiativer på området ville anmode Politimesterforeningen om en udtalelse om de øvrige politikredses eventuelle erfaringer med sager af den karakter, som der var tale om i sagen fra Assens politi-kreds.

Politimesterforeningen har i den forbindelse udtalt følgende:

»Foreningen har i sagens anledning spurgt politikredsen

1. Om man havde været ude for sager som den, som vice-politikommissær Hemmingsen, Assens, har beskrevet i Dansk Politi.
2. Hvorledes politikredsen i bekræftende fald har håndteret sagen/sagerne.
3. Om politimesteren støtter kriminalisering af chikanøse henvendelser, uden at der forud er givet advarsel, således som straffelovens § 265 forudsætter.

Efter at have modtaget svar fra ca. 40 politikredse kan bestyrelsen oplyse, at ingen af disse har haft sager, som i omfang og grovhed svarer til Assenssagen. Flere har været berørt af Assenssagen, herunder en politimester personligt.

Fra Århus er refereret en sag vedrørende en udlænding boende i Aalborg, som havde foretaget tusindvis af opkald til tilfældige numre, over-

vejende boligområder i Århus. Pågældende overtrådte også § 232.

En del kredse har haft erfaringer med sager, som vedrører chikanøse henvendelser, hvor straffelovens § 265 ikke slår til, bl.a. fordi chikanen retter sig mod personer, som den pågældende ikke har anden kontakt til.

Det er den overvejende opfattelse, at kriminalisering uden forudgående advarsel i grovere tilfælde er begrundet og ønskelig.

10 politimestre finder dog, at der ikke er et behov for udvidet straffehjemmel. En politimester peger på risikoen for diskussioner med forurettede om, hvorvidt forholdet er så groft, at politiet skal springe advarslen over.

Som andre eller supplerende muligheder for at styrke indsatsen peges bl.a. på følgende muligheder:

- kriminalisering af grov eller oftere gentagen chikanen mod personer i offentlig tjeneste eller hverv, f.eks. ved tilføjelse til § 121.
- afskæring af administrativ rekurs, når tiltale er rejst for overtrædelse af tilholdet. Overlad til ret-ten at tage stilling til eventuelle indsigelser under straffesagen.
- udvidelse af strafferammen i den eksisterende § 265.

På baggrund af politikredsenes erfaringer og synspunkter i medlemskredsen, kan bestyrelsen støtte vicepolitikommissærens forslag om, at der tilvejebringes hjemmel for at straffe i videre omfang, end det i dag er muligt efter straffelovens § 265. Sagen bør være betinget af offentlig påtale.«

Det kan oplyses, at et udvalg under Justitsministeriet i 1987 pegede på, at en ændring af straffelovens § 265 kunne ske ved, at grovere fredskrænkelser blev gjort direkte strafbare, dvs. uden krav om forudgående advarsel.

Spørgsmålet blev herefter forelagt Straffelovrådet til nærmere overvejelse.

Straffelovrådet kunne dog ikke anbefale en sådan løsning. I en udtalelse af 15. februar 1988 anførte Straffelovrådet bl.a., at det uden en forudgående advarsel ville være særdeles vanskeligt at afgrænse det strafbare område på en passende måde. Straffelovens § 265 omfatter således også en række helt dagligdags handlinger, der ikke i sig selv er truende, foruroligende, fornærmende, fysisk forulempende eller lignende. Dette gælder f.eks. telefoniske henvendelser, breve og fremmøde ved den pågældendes hjem